

Arrest

**nr. 225 356 van 29 augustus 2019
in de zaak RvV X VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: De Heer X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X op 25 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en tot niet in overwegingname van een aanvraag van een verklaring van inschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1977.

Op 8 november 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 10 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste

bestreden beslissing die op 18 april 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam : [M.,A.]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Nationaliteit: Roemenië

Verblijvende te [...]

Geboortedatum : (...)1977

Geboorteplaats : Boekarest

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 08.11.2018 werd ingediend door :

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

Betrokkene diende op 08.11.2018 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: verklaring van partner en van moeder van partner, bewijzen van relatie (vliegtuigtickets), bewijs van inkomsten garant. Gezien de onvolledigheid van het dossier werd door de gemeente tot een weigeringsbeslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten op 08.02.2019. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 01.03.2019. Zij legde vervolgens de ontbrekende ziekteverzekering en een tenlasteneming voor.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en met het aantal personen ten laste). Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aan in het bezit te zijn van een geldige ziekteverzekering en ten laste te worden genomen door haar partner, dhr. [V.d.V.G.] RR [...]. Als bewijs van inkomsten van de partner wordt een aangifte personenbelasting 2018 voorgelegd. Eerst en vooral dienen we hierbij op te merken dat dit werd opgemaakt door een accountantskantoor dat ten dienste van betrokkene werkt en dus geen onpartijdige bron is. Nergens kan de feitelijkheid en de waarachtigheid van de opgenomen gegevens getoetst worden. Verder dienen we ook nog op te merken dat de gegevens, opgenomen in het overzicht, gaan over de inkomsten van 2017. Het gaat hier bijgevolg om verouderde gegevens omtrent de inkomsten van de garant dewelke geen reëel beeld geven van de huidige inkomsten. De financiële situatie kan nu, in 2019, geheel gewijzigd zijn. Wat de huidige inkomsten van de garant zijn valt niet af te leiden uit het dossier. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, §1, 2° van de wet van 15.12.1980)."

De dochter van de verzoekende partij verklaart geboren te zijn op (...) 2009.

Op 14 november 2018 dient de verzoekende partij in hoofde van haar minderjarige dochter een aanvraag van verklaring van inschrijving als bloedverwante in neergaande lijn van de verzoekende partij, haar moeder.

Op 10 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag van verklaring van inschrijving niet in overweging genomen wordt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

“Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij heeft nagelaten om, overeenkomstig artikel 39/69, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in haar verzoekschrift te vermelden tegen welke beslissing het beroep tot nietigverklaring gericht is. Voor zover uit de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd kan opgemaakt worden, is het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dd. 10 april 2019 en de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag van een verklaring van inschrijving dd. 10 april 2019.”

En

“Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid ‘een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.’ Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Daar verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat aan te geven welke rechtsregel dan wel welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, is verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dd. 10 april 2019 en de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag van een verklaring van inschrijving dd. 10 april 2019, onontvankelijk is.”

2.1.1. De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). In casu aanvaardt de verwerende partij dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing het voorwerp zijn van huidig beroep. De Raad heeft geen redenen om zich hiertegen te verzetten daar uit het betoog van de verwerende partij blijkt dat de rechten van verdediging gewaarborgd werden.

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° samen gelezen met artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoeker deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet concreet heeft aangegeven welke rechtsregel of beginsel wordt geschonden. Echter kan in het verzoekschrift het volgende worden gelezen: *“Het inkomen van [G.V.d.V.] werd echter ten onrechte niet aanvaard om aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn voor [A.] en [B.M.]. Zoals in uw brief werd gemeld was het bewijs van inkomsten niet uit officiële bron en “verouderd”. [G.V.d.V.] is zelfstandig ondernemer en daardoor is het niet altijd makkelijk om de inkomsten te bewijzen.”* De verzoekende partij uit aldus kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing. Zij stelt dat de verwerende partij *“ten onrechte”* tot deze beslissing is gekomen en legt uit waarom zij van oordeel is dat uit alle stukken wel blijkt dat er voldoende bestaansmiddelen zijn.

Met deze kritiek voert de verzoekende partij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat deze niet kloppen en waarom dat zo is. Dit is voldoende om te kunnen spreken van een rechtsmiddel. Ter terechtzitting heeft de verwerende partij geen bezwaar het verzoekschrift vanuit het oogpunt van de materiële motivering te onderzoeken.

2.1.2. De tweede exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij verwoordt haar kritiek als volgt:

“Naar aanleiding van de weigering voor een verblijfsvergunning door onvoldoende bewijs van inkomen willen wij beroep aantekenen tegen deze beslissing.

[M.A.] ("1977) en [M.B.A.-M.] ("2009) wonen reeds sedert circa november 2018 bij [G.V.d.V.] op het adres [...]. Er werd een aanvraag ingediend om dit adres als officiële woonst van [M.A.] en [B.] te aanvaarden. Er werden bewijzen voorgelegd van de vele reizen die [G.] en [A.] gemaakt hebben alvorens de stap te zetten tot samenwonen. Tevens werd aangesloten bij een ziekenfonds en werd het inkomen zo goed mogelijk weergegeven. Aangezien [A.M.] (in thuisland advocate) uiteraard niet onmiddellijk een job heeft in België en momenteel bezig is met het leren van het Nederlands (is reeds geslaagd voor cursus 1.1 en 1.2 van het CVO en start in mei met cursus 2.1) en het opstarten van een zelfstandige activiteit werd ervoor gekozen om voorlopig ten laste te zijn van [G.V.d.V.]. Het inkomen van [G.V.d.V.] werd echter ten onrechte niet aanvaard om aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn voor [A.] en [B.M.]. Zoals in uw brief werd gemeld was het bewijs van inkomsten niet uit officiële bron en "verouderd". [G.V.d.V.] is zelfstandig ondernemer en daardoor is het niet altijd makkelijk om de inkomsten te bewijzen. In bijlage vindt u echter het uittreksel van (...) over de betaalde sociale bijdragen van 2018. Tevens vindt u een officieel belastinguittreksel, dit gaat echter over 2016 omdat het uittreksel over de inkomsten van 2017 door de belastingdienst nog niet in het dossier werd opgenomen. Recentere officiële documenten kan ik niet aanleveren, kan niemand aanleveren omdat de overheidsdiensten die zelf niet hebben afgeleverd. Verder wil ik vermelden dat er geen huurkosten zijn omdat er in het huis van de moeder van [G.V.d.V.] ([L.J.]) wordt gewoond en dat dit huis binnen een bepaalde tijd op naam van [G.V.d.V.] zal komen te staan door schenking, dat kosten zoals elektriciteit, water, verzekering, internet en telefonie in de firma worden ingebracht en dat ook de wagen een firmawagen is. Daarnaast beschikt [G.V.d.V.] nog over een ruime spaarrekening en is er met de zakenpartner van [G.V.d.V.] al afgesproken dat hij volgend jaar over een netto maandinkomen beschikt van 5000 euro netto, een deel van het dividend wordt ook als extra uitgekeerd, met een nettowinst in 2018 van 300.000 euro en als eigenaar van 50% van de aandelen kan u ongetwijfeld berekenen welke mogelijkheden dit geeft.”

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht uitoefenen. Dit betekent dat de Raad enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit is de rechtsgrond van de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie,

waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
[...]"

De verzoekende partij dient op 8 november 2018 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. In deze aanvraag stelt zij dat zij een burger van de Unie is, dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt. In het verzoekschrift legt de verzoekende partij uit dat zij momenteel nog geen job heeft en dat zij Nederlands aan het leren is. Zij geeft aan dat zij daarom het inkomen van haar partner, de heer G.V.d.V., heeft opgegeven als voldoende bestaansmiddelen.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij meerdere stukken heeft neergelegd om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zo heeft de verzoekende partij de volgende stukken neergelegd:

- Verklaring van haar partner en de moeder van haar partner;
- Bewijzen van relatie (vliegtuigtickets);
- Bewijs van inkomsten garant;
- Ziekteverzekering;
- Tenlasteneming door haar partner.

De verzoekende partij betwist niet dat dit alle stukken zijn die zij heeft neergelegd.

De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij beschikt over een ziekteverzekering zoals wordt vereist in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt echter dat de bewijzen van de inkomsten die werden neergelegd, niet van een officiële bron afkomstig zijn en dat deze verouderd zijn, omdat het gaat over de inkomsten van 2017. Zij wijst erop dat de financiële situatie in 2019 er anders kan uitzien.

De verzoekende partij is echter van mening dat deze bewijzen ten onrechte niet aanvaard worden. Zij wijst erop dat haar partner een zelfstandige is, waardoor het niet gemakkelijk is om een inkomen aan te tonen. Zij legt bij haar verzoekschrift een recenter stuk voor omtrent de betaalde sociale bijdragen van 2018 en ook een officieel belastingsuittreksel over de inkomsten van het jaar 2016. De verzoekende partij stelt dat recentere officiële documenten niet neergelegd kunnen worden, omdat de overheid deze nog niet aan de verzoekende partij of haar partner heeft gegeven.

De Raad is gebonden door zijn wettigheidstoetsing. Hij kan enkel vaststellen dat de twee stukken omtrent de betaalde sociale bijdragen van 2018 en de inkomsten van het jaar 2016 niet aan de verwerende partij werden bezorgd voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft geen rekening kunnen houden met deze stukken. Het neerleggen van bepaalde stukken bij het verzoekschrift, die zouden aantonen dat de verzoekende partij toch nog voldoet aan de vereiste voorwaarden, kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten. De Raad kan geen rekening houden met de documenten die slechts nadat de bestreden beslissing werd genomen worden voorgelegd. De Raad moet de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordelen in functie van de gegevens waarover de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij de wettigheidstoetsing rekening te houden met deze stukken die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Met het bijbrengen van deze stukken vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke herbeoordeling van de gegevens van de zaak. De Raad is als annulatierechter echter niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De verzoekende partij vermeldt in haar verzoekschrift nog dat er geen huurkosten zijn en dat de meeste kosten, zoals elektriciteit en water, door de firma van haar partner worden betaald. Zij wijst er ook op dat haar partner beschikt over een firmawagen en over een ruime spaarrekening. De verzoekende partij vermeldt ook dat haar partner vanaf volgend jaar over een netto maandinkomen van 5000 euro zal beschikken en dat hij een deel van de nettowinst zal krijgen, die in 2018 300.000 euro bedroeg.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt van deze verklaringen. Bovendien heeft zij deze verklaringen niet aan de verwerende partij overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Niets houdt de verzoekende partij echter tegen om een nieuwe aanvraag in te dienen waar zij deze verklaringen kan overmaken aan de verwerende partij, samen met de stukken die deze verklaringen kunnen bewijzen, zoals bijvoorbeeld rekeninguittreksels en financiële transacties.

De verzoekende partij heeft met haar kritiek de motieven van de bestreden beslissingen niet kunnen weerleggen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij, op basis van de neergelegde stukken, ten onrechte tot haar besluit is gekomen dat ze niet voldoet aan de voorwaarden om van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten.

Het middel van de verzoekende partij kan niet aanvaard worden en is dus niet gegrond. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing worden er geen andere middelen opgeworpen. Het beroep dient bijgevolg verworpen te worden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het voor de dochter van verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald daar het rechtsplegingsdossier een document bevat dat de staat van deze dochter bewijst, met name de geboorteakte. Uit de geboorteakte blijkt dat zij op (...) 2009 geboren en aldus minderjarig is. Bijgevolg geniet zij van het voordeel van de pro deo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het voor de dochter van de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS